

FĂURITORUL de baghete magice

ED M A S E S S A

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

 CORINT JUNIOR

— Cară-te, Brianna! Asta-i camera mea, îi spuse înfundat, dintr-o răsufare.

La cei opt ani ai ei, Brianna era ca un dinte care se mișcă, dar nu vrea să cadă – ținându-se de un fir nevăzut, complet inutil, dar refuzând să se dea bătut.

— Să te văd cum mă dai afară!

Brianna își încrucișă brațele la piept. Henry își lăsă capul în jos și își imaginează rădăcini țâșnind din degetele ei de la picioare, înfigându-se în covor.

Slăbi strânsoarea și se uită lung la baghetă, întrebându-se: *Și dacă o avea într-adevăr puteri magice?* Oricât exersase, n-avea nicio dovadă că bagheta era altceva decât un băț care arăta fistichiu, dar poate – *poate, poate* – era un picuț de magie acolo. Nu-i trebuia decât un strop de magie și putea s-o facă pe Brianna să dispară.

— Dă să văd și eu! zise Brianna, întinzând mâna spre baghetă.

Contaminare!

În îndrumar se spunea ce se putea întâmpla dacă lăsa bagheta pe mâna altcuiva. Baghetele contaminate aduceau tot felul de belele. Și, deși nu era sigur cum puteai mai exact să contaminezi o baghetă, era sigur că, orice-ar fi fost, soră-sa era în stare de asta.

Henry feri imediat bagheta din calea ei și-o ascunse la spate.

— Te spun mamei că nu vrei să mi-o dai și mie! se plânse Brianna, cu un rânjet de drac împielit în colțul gurii.

Dacă exista ceva mai enervant decât felul cum se furișa Brianna pe lângă el, era vocea ei de pârâcioasă, care-l amenința mereu c-o să fie pedepsit de mama și de tata pentru vreo boacănă pe care n-o făcuse de fapt.

Henry își dorea așa tare să creadă că magia există. Ce rău se putea întâmpla dacă făcea o încercare?

Afară pe geam se vedea cerul liber, senin, de unde-i pândea prima lună plină de primăvară. Henry se concentra pe baghetă și o flutură deasupra capului Briannei.

Brianna e o belea.

Ajută-mă să scap de ea!

Încheie cu un arabesc și îndoii încheietura, sperând că așa va face vraja și mai puternică. Nu se întâmplă nimic.

Mă rog... nu chiar.

Briannei îi pieri rânjetul.

Începu să-i tremure buza de jos.

Ochii ei albaștri se umplură de un șuvoi de lacrimi.

— Nu, Brianna, se rugă Henry de ea. Te rog eu!

Prea târziu. Brianna trase aer în piept și Henry știu c-o încurcase. Și-o imagina adesea ca pe un vulcan, fierbând mocnit și....

— OAAA!

Și gata, a erupt!

— Henry! zbiră mama lui de la parter.

— Răzgâiato! îi șuieră Briannei, făcând-o să urle și mai tare.

Se auziră pași apăsați pe treptele care duceau spre camera lui. Nu erau pași ușori, de femeie. Henry îndesă bagheta în buzunar.

— Ce se întâmplă aici? îi întrebă tatăl lor din prag, pe un ton sever.

— Tati!

Brianna se scremu să verse un nou șuvoi de lacrimi.

— Henry nu-mi dă și mie!

Își aruncă părul lung și șaten pe spate, uitându-se la el cu ochii ei căprui-închis – numărul ei obișnuit, „uită-te la sărăcuța de mine!”

Henry se încordă, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

O bună bucată de vreme, tatăl lor nu zise nimic însă. În loc de asta, adulmecă din prag și îl studie curios pe Henry, înainte de a-și întoarce în sfârșit privirea spre Brianna.

— Bine, Brioșă. Du-te un pic la mami, bine?

Brianna clipi. Henry își imaginează cât de mirată era – tactica ei obișnuită de a-l băga în bucluc dăduse greș! Și, mai ciudat, nimeni nu-i mai spusese Brioșă de când era în clasa întâi și venise într-o zi de la școală zicând că era un nume pentru copii mici.

— Du-te! o îndemnă tatăl lor. Mami are ceva să-ți dea.

Dacă i-ar fi zise ce era acel „ceva”, poate că nu s-ar fi dus. Dar Brianna era curiozitatea întruchipată. Plecă fără să mai zică nici păs, scoțând limba la Henry când să treacă după colț.

Henry se pregăti să se apere.

— Tată, ea a...

— Știu, zise tatăl lor calm.

Luă o carte de benzi desenate de pe dulapul lui Henry și începu s-o răsfoiască nonșalant, în timp ce se uita în jur. Încreți din nas și continuă să adulmece. Când se așeză pe marginea patului, își scoase ochelarii și începu să se frece la ochi, un lucru pe care,

observase Henry, îl făcea des în ultimul timp – ca și cum era mereu obosit.

— Vino încoace, Henry, îi zise, bătând cu palma locul de lângă el.

Uneori Henry își imagina că are un șaselea simț, ca Spider-Man, care-l avertiza înainte să se întâmple ceva rău. Nu și de data asta – intuiția lui de Spider-Man nici măcar nu zvâcni.

Dar nu era pregătit să lase garda jos. Lacrimile Briannei îl băgau întotdeauna în bucluc.

Văzându-l că șovăie, tatăl lui zâmbi.

— N-o să-ți fac morală de data asta. Trebuie doar să stăm un pic de vorbă.

Henry se trânti pe pat. Stând așa unul lângă altul, Henry realizează, cum i se întâmpla de multe ori, că semăna mult mai mult cu maică-sa. Pielea lui ușor cafenie și părul negru, tuns scurt, moștenite de la strămoșii nativi americani, pe linie maternă, se deosebeau clar de tenul lăptos, de irlandez, al tatălui lui și de freza lui roșcovană.

— Tată, Brianna a...

— Cum te descurci cu bagheta? îl întrerupse tatăl lui.

Întrebarea îl luă prin surprindere. De când îi dăruise îndrumarul, cu câteva săptămâni în urmă, tatăl

lui nu se arătase prea interesat de cât citise Henry din carte – cu atât mai puțin să afle dacă urmase instrucțiunile din carte privind confecționarea și personalizarea unei baghete. Henry luase treaba foarte în serios – dar știa că adulții aveau obiceiul să considere astfel de lucruri simple copilării.

Scoase bagheta din buzunar, ținând-o ușurel între degete – ca un dirijor –, întocmai cum scria în carte.

În ultimele câteva săptămâni urmase pașii meniți să-i imprime baghetei ceva din personalitatea lui. Partea de jos a baghetei, cam o treime, era goală pe dinăuntru, astfel că strecurase acolo mai multe obiecte care-i reflectau pasiunile:

- o pană de gaită albastră, pasărea lui preferată;
- o piatră cenușie, străbătută de o vinișoară de cuarț trandafiriu – arăta spectaculos;
- o fiolă cu apă din acvariul în care ținuse mormoloci până când se transformaseră în brotaci. Se gândea că era, cu siguranță, ceva special la apa în care se petrecuse o asemenea transformare și își dorea ca bagheta lui să capete o asemenea putere.

Colorase de asemenea bagheta, în mod ingenios. Din camera lui vedea uneori gaițele ciugulind cireșele pietroase dintr-un pom ascuns în celălalt capăt

al curții. Adună câteva dintre fructele căzute din pom, le storci până când obținu o pastă și frecă bagheta cu zeama rămasă. Se gândi că asta avea să fie încă o legătură cu gaițele albastre. Și, la urma urmelor, violetul era culoarea lui preferată. Norocul lui, pentru că dură săptămâni întregi până i se luă culoarea de pe mâini.

— Arată bine, Henry.

Văzu o sclipire ciudată în ochii tatălui lui, pentru o clipă doar.

— De fapt, arată din ce în ce mai bine, pe zi ce trece.

Henry o răsuci delicat, ținând-o cu două degete, gândindu-se cât muncise s-o personalizeze. Era încântat de cum arăta. Își dorea numai să și *facă* ceva.

Simți o furnicătură în buricele degetelor, ca și cum s-ar fi electrizat. Tresări și, pentru a doua oară în cursul serii, fu cât pe-acți să scape bagheta din mână. Simți un miros ciudat – aducea vag cu mirosul de lemn ars.

— Ai grijă, fiule, îi șopti taică-său, pe un ton straniu. Ai ceva foarte special aici.

Henry dădu să-i răspundă, dar era ca hipnotizat de furnicăturile care-i străbăteau mâna.

Da, își zise, bagheta mea e foarte specială.

Auzea în continuare vocea tatălui său, murmurând ceva înfundat, ce aducea cu niște note muzicale. Vederea i se încețoșă pe margini, dar bagheta se vedea în continuare foarte limpede. Dintr-una din marginile tulburi se ivi mâna tatălui său, apropiindu-se încet de baghetă.

Henry se încruntă. Ceva nu era în regulă.

Tonalitatea melodioasă din glasul tatălui lui lăsă locul unui timbru mai jos, de rău augur.

De data asta i se trezi al șaselea simț. *Contaminare!*

Avu o reacție inconștientă și simți cum îl furnică tot brațul, trecând prin baghetă. Din vârful baghetei țâșni o scânteie și Henry își veni în brusc în fire, amintindu-și unde era. Dintr-o singură mișcare, feri bagheta, trăgând-o, să nu poată ajunge tatăl lui la ea și se uită surprins la el.

Pentru o fracțiune de secundă, Henry surprinse un vârtej – o galaxie în miniatură, cu stele rotitoare și aburi în jur – care se ivise în albul ochilor tatălui său.

Tatăl lui scoase un icnit – sau un șuierat, poate – și se ridică imediat din pat. Din trei pași era la geam, o siluetă profilată în lumina lunii.

Henry era înspăimântat. Dar teama lui era împletită cu o undă de curiozitate.

— Ce-a fost chestia asta? îşi întrebă tatăl. A fost... magie?

Din ziua în care primise cartea, Henry îşi închipuise că va face o baghetă care să-i dea puteri nemaivăzute. Puterea de a-l preface pe Billy Budansky în broscoi, pentru că-l hărţuia în autobuz, în drum spre şcoală. Sau să-i prefacă limba lui Mary Cooper într-o tigaie când se scâlâmbăie la el pentru că a luat o notă mai mare la mate. Sau să transforme hârtia igienică în bani, îndeajuns de mulţi cât să-i ia mamei o maşină nouă sau cel puţin una mai bună. Şi, dacă mai rămânea un pic de magie, să facă să apară şi câteva zeci de cărţi de benzi desenate pentru el.

Dar chestii de genul ăsta nu li se întâmplau unor persoane ca Henry. Se întâmplau în filme.

Efecte speciale. Vrăjitorii pe calculator.

Dar poate că nu.

Tatăl lui Henry îl privi din celălalt capăt al camerei, cu ochelarii în mână. Avea o privire calmă şi blândă – şi absolut normală. Se prea poate să-şi fi imaginat toată chestia. De imaginaţie cu siguranţă nu ducea lipsă.

Se uită din nou la baghetă.

— Henry!

Tatăl lui îi trase un cot.

Henry se uită de la baghetă la taică-său, care era așezat lângă el pe pat. Cum de ajunsese atât de repede din capătul camerei până aici?

Și, uitându-se în vârtejul de stele care apăruse din nou în ochii lui, un răspuns se înfiripă în mintea lui Henry, la cei unsprezece ani ai lui:

Nu s-a întâmplat, de fapt...

Vocea tatălui lui îi răsună la ureche, ca o melodie.

Nu s-a întâmplat, de fapt...

Tatăl lui îi zâmbea și dădea din cap, vrând parcă să-i confirme acel gând.

Nu s-a întâmplat, de fapt...

Muzica se întrerupse.

Henry clipi de parcă tocmai se trezise din somnul de după-amiază. Se uită de jur împrejur, prin camera pustie, dând cu ochii de bagheta îndesată în *Îndrumarul făuritorului de baghete magice*.

Într-o bună zi o să-i dea el de cap.